

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/39/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716204955
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8716204955.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcov: 1/ K. Z., Y.. XX.XX.XXXX, E. K. XXX, 2/ N. Z., Y.. XX.XX.XXXX, E. K. XXX, obaja právne zastúpení: JUDr. Juraj Lukáč, advokát, so sídlom Nám. sv. Egídia 11/6, Poprad, IČO: 42 421 152, proti žalovanému: B.X. C., Y.. XX.XX.XXXX, E. K. XXX, právne zastúpený: JUDr. Zuzana Kollárová, advokátka, so sídlom Zimná 59, Spišská Nová Ves, IČO: 31 959 181, o zaplatenie 472,87 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Poprad, sp.zn. 10C/144/2016-142 zo dňa 13.08.2018 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok.
- II. Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd I. inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len súd prvej inštancie) rozhodol tak, že:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. P r i z n á v a žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcom 1/ a 2/ v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, okrem iného, odôvodnil tým, že všeobecná zodpovednosť za náhradu škody je možné charakterizovať ako subjektívnu zodpovednosť s predpokladaným zavinením škodcu. To znamená, že dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že škodu spôsobil škodca (žalovaný), existencia škody a jej výška zaťažuje poškodeného (žalobcu).

3. O všeobecnú zodpovednosť podľa Občianskeho zákonníka pôjde len vtedy, ak sú kumulatívne naplnené tieto predpoklady:

1. protiprávnosť konania,
2. vznik škody,
3. príčinná súvislosť medzi škodou a konaním, ktoré nie v súlade s právom,
4. zavinenie škodcu (ktoré nie je v súlade s právom).

4. Škoda je v právnej teórii ako aj v súdnej praxi majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch.

5. Za protiprávne konanie ako predpoklad zodpovednosti za škodu je označované konanie, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, teda konanie, ktoré porušuje hmotnoprávne vzťahy, alebo zmluvné vzťahy.

6. Zavinenie je vnútorný psychický stav fyzickej osoby ku konaniu a výsledkom tohto konania, ktoré je protiprávne. Ide teda o spôsobilosť rozoznať protiprávnosť správania. Právna prax rozlišuje zavinenie úmyselné a zavinenie nedbanlivostné. Na rozdiel od protiprávneho konania, všeobecná zodpovednosť za škodu, vychádza z princípu predpokladaného zavinenia, čo sa premieťa v procesnej rovine tým, že dôkazné bremeno spočíva v povinnosti preukázať, že škodca škodu nezavinil zaťažuje žalovaného.

7. Príčinná súvislosť medzi škodou a konaním je objektívna kategória vyjadrujúca vzájomnú súvislosť medzi konaním a účinkami konania, teda o stav, pri ktorom konanie vyvoláva určité účinky. Ak ide o náhradu škody vyžaduje sa existencia príčinnej súvislosti medzi konaním škodcu, vyvolávajúce následok v podobe škody. Vyžaduje sa teda príčinná súvislosť medzi konaním škodcu a škodou. V prípade zodpovednosti za škodu, ktorej predpokladom je protiprávne konanie, nestačí, že je daná príčinná súvislosť konania škodcu a škody, ale vyžaduje sa príčinná súvislosť protiprávneho konania a škody (následku). Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. O jej existencii (neexistencii) robí skutkový záver súd. Dôkazné bremeno spočíva v povinnosti preukázať vznik škody, protiprávnosť konania škodcu a príčinnú súvislosť, zaťažuje poškodeného.

8. V prejednávanom prípade súd prvej inštancie na základe vyššie uvedených teoretických úvah uzatvára, že škoda ako majetková ujma, ktorá mala vzniknúť žalobcom a bola vyjadrená v peniazoch vo výške 472,87 eur, reálne preukázaná nebola. Pre výpočet výšky náhrady škody možno vychádzať len zo skutočnej škody a nie z predpokladaných (zamýšľaných) vyčíslených nákladov škody, ktorá by mohla vzniknúť. Škoda sa v majetkovej sfére žalobcov ako poškodených doposiaľ nijako neprejavila. Žalobcovia, ktorí majú dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenej škody reálne existenciu škody nepreukázali a sporná je aj samotná jej výška, keďže k poškodeniu malo dôjsť v „časti“ prístupovej cesty, bez uvedenia a presného označenia tohto rozsahu a bez zrealizovania nákladov potrebných na úpravu časti cesty do pôvodného stavu pri overení upotrebitelnosti už zakúpeného materiálu a pri vynaložení finančných prostriedkov na uvedenie veci do pôvodného stavu. Žalobcom zatiaľ škoda nevznikla.

9. Vo vzťahu k protiprávnemu konaniu dokazovaním nebolo žalobcami preukázané, že žalovaný konal v rozpore s hmotným právom alebo v rozpore so zmluvným dojednaním. Ani vo vzťahu k tejto podmienke žalobcovia svoju povinnosť na preukázanie protiprávnosti nespĺnili. Spornosť hranice pozemkov, zriadenie prístupovej cesty (časti) na tejto hranici svedčí skôr o porušení preventívnej povinnosti žalobcov podľa § 415 Občianskeho zákonníka. Vyriešenie sporu o hranicu pozemku by prispelo k tomu, aby nedošlo k akémukoľvek poškodeniu majetku žalobcov žalovanými.

10. Ohľadne príčinnej súvislosti, ktorá musí byť priama, nesprostredkovaná, súd prvej inštancie dospel k záveru, že takáto príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a následkom jeho konania absentuje. Keďže chýbajú prvé dva dôvody zodpovednosti za škodu žalovaného, bez právneho významu je vôbec skúmať existenciu príčinnej súvislosti medzi nimi a existenciu zavinenia.

11. Čo sa týka zavinenia nebol splnený ani tento predpoklad zodpovednosti za škodu, pretože nebola zistená jednoznačná zodpovednosť žalovaného.

12. Tieto dôvody viedli súd k rozhodnutiu o zamietnutí žaloby v plnom rozsahu.

13. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

14. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobcovia, ktorí v odvolaní poukázali na to, že príjazdová cesta bola postavená žalobcami a že je teda v ich vlastníctve, čo v priebehu konania sporným nebolo. Rovnako sporným v konaní nebolo, že túto príjazdovú cestu žalovaný bez predchádzajúcej výzvy či súhlasu svojvoľne rozkopával krompáčom a ťažkým kladivom. Vzhľadom k týmto jednoznačne preukázaným skutočnostiam je nepochybné, že pred 16.09.2015 existovala neporušená príjazdová cesta vo vlastníctve žalobcov, ktorej časť hraničiaca s pozemkom žalovaného bola dňa 16.09.2015 úmyselne zničená. Toto zničenie konštatuje aj sám súd prvej inštancie v bode 12 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Žalovaný vedel, že príjazdová cesta ktorú rozkopával a oporný múr ktorý poškodzoval, nie je v jeho vlastníctve, a napriek tomu bez súhlasu žalobcov takto svojvoľne konal. Podľa názoru odvolateľov otázka spornosti hraníc medzi susednými pozemkami je v tomto smere irelevantná, pretože žiadnym právnym predpisom by takáto spornosť nezakladala právo žalovaného

poškodzoval cestu, ktorá nie je v jeho vlastníctve. Keby takému konaniu bola priznaná právna ochrana, znamenalo by to, že pokiaľ čokoľvek niekto umiestni na pozemku v jeho vlastníctve, vznikne mu tým právo to poškodiť a zničiť. Podľa názoru odvolateľov žalovanému nič nebránilo v prípade, že mal pocit, že sa zo strany žalobcov zasahuje do jeho vlastníckeho práva, podať na súd žalobu o vypratanie takej časti pozemkov. K otázke vzniku škody o určenie jej výšky súd prvej inštancie vykonal žalobcami navrhnuté dôkazy, avšak z týchto vyvodil nesprávne skutkové zistenia. Od počiatku žalobcovia poukazovali na to, že sa jedná o drobný spor, ktorého hodnota neprevyšuje ani sumu 500,00 eur. V tomto smere je z hľadiska hospodárnosti poukázať na to, že rozsah škody v akom bola príjazdová cesta zo strany žalovaného poškodená je možné určiť znaleckým dokazovaním, kedy by znalec určil výšku škody ako rozdiel medzi cenou tejto cesty pred jej poškodením a po jej poškodení. Takýto postup by však z finančného hľadiska prevyšoval samotnú výšku uplatneného nároku a z uvedeného hľadiska by bol nevhodný. Žalobcovia sa preto súdu prvej inštancie snažili predložiť iné dôkazy, na základe akých by bolo možné k vyčísleniu výšky škody dospieť. Súd prvej inštancie však nesprávne tieto dôkazy napomáhajúce k určeniu výšky škody považoval za dôkazy, ktorými žalobcovia výšku škody priamo preukazujú. Tento úsudok súdu bol však pri hodnotení dôkazov nesprávny a viedol aj k nesprávnym skutkovým zisteniam. Je logické, že žalobcom nemohla vzniknúť škoda vynaložením nákladov na opravu, ktorú ešte nevykonali. Na druhej strane je však úplne nelogické povedať, že rozkopaním príjazdovej cesty, vytrhaním zámkovej dlažby, zničením materiálu jeho porozhadzovaním po pozemku žalobcov, znehodnotením geodetických bodov - hraničných bodov zameraných a osadených geodetom nevznikla žalobcom žiadna škoda. Pri správnom hodnotení predkladaných dôkazov by preto skutkové zistenia súdu ohľadne vzniku škody boli nesporné. V odvolaní poukázali na znenie § 136 OSP, mesiac účinného po podaní žaloby (od 01.07.2016 je účinný Civilný sporový poriadok). Ďalej poukázali v odvolaní na to, že súd prvej inštancie odmietol vykonať dôkaz na preukázanie výšky škody znaleckým dokazovaním, ale podľa žalobcov ani nebol z hľadiska hospodárnosti potrebný. Z predložených dôkazov žalobcov (ako podporných dôkazov) bolo možné výšku škody, ktorá bola konaním žalovaného spôsobená jednoznačne určiť a súd mohol v zmysle § 136 OSP platného v čase podania žaloby určiť výšku škody aj sám podľa svojej úvahy. Žalobcovia v tomto smere poukázali na to, že na uvedenie vzniknutej škody do predošlého stavu bude potrebné vynaložiť náklady za materiál okolo 200,00 eur a cena prác by bola tiež odhadom 200,00 eur. Pre porovnanie zdokladovali predbežnú kalkuláciu nákladov na opravu prístupovej cesty firmou Q. vo výške 541,00 eur. Navrhli odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil a návrhu žalobcov v celom rozsahu vyhovel. Zároveň si uplatnili trovy konania.

15. K odvolaniu žalobcov sa vyjadril žalovaný, v ktorom poukázal na to, že opakovane ústne vyzýval žalobcov k odstráneniu prístupovej cesty, ktorú bez súhlasu žalovaného žalobcovia umiestnili na pozemok žalovaného. Žalovaný začal prístupovú cestu rozoberať sám, jej úplné odstránenie následne vykonali samotní žalobcovia, čím podľa názoru žalovaného priznali, že im bolo známe, že zámkovú dlažbu uložili na pozemok žalovaného bez právneho dôvodu a bez jeho súhlasu. V žiadnom prípade však prístupovú cestu žalovaný nerozkopal krompáčom a ťažkým kladivom. Žalovaný časť zámkovej dlažby bez poškodenia odstránil zo svojho pozemku a uložil ju na pozemok žalobcov. Žalobcovia opomínajú dosť podstatnú vec, a to, že práve oni sa ako prví dopustili protiprávneho konania, keď bez akéhokoľvek právneho titulu a bez súhlasu žalovaného uložili na časť pozemku žalovaného zámkovú dlažbu, čím rozšírili svoju už existujúcu prístupovú cestu k domu. Žalobcovia bez právneho dôvodu zasiahli do vlastníckeho práva žalovaného tým, že na pozemok žalovaného bez jeho povolenia rozšírili časť svojej cesty. V ostatnom súhlasil so súdom prvej inštancie o nepreukázaní a neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcov. Domáhať sa náhrady škody vypočítanej na centy a v rámci odvolania konštatovať, že je povinnosťou súdu si túto výšku škody odôvodňovať, a teda určovať podľa vlastnej úvahy, resp. viniť súd za to, že nedal vypracovať znalecký posudok, pričom v zmysle § 209 CSP žalobca mohol ako dôkazný prostriedok predložiť súkromný znalecký posudok je nanajvýš zarážajúce. Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

16. K vyjadreniu žalobcov sa vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na dôvodoch svojho odvolania. K vyjadreniu žalobcov sa vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na svojich tvrdeniach, že žalovaný nekonal protiprávne, a ak po tom ako žalobcov opakovane vyzýval k náprave zo svojho pozemku, bez poškodenia uloženej dlažby ju odstránil.

17. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP a zistil, že odvolanie žalobcov je neopodstatnené.

18. Súd prvej inštancie zistil správne skutkový stav, správne z neho vyvodil právne závery, vo veci samej aj správne rozhodol, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej.

19. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

20. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

21. Daná právna vec je nepochybne vec sporová, v ktorej sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nespĺnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

22. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré museli byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

23. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.9.2011, sp. zn. 3Cdo/204/2009).

24. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ust. § 132 O.s.p. (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplývali ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 O.s.p. (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo/65/2000).

25. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 O.s.p., resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná

logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo/1/2010).

26. Podľa § 153 CSP ods. 1, 2, 3, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

27. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

28. Koncentrácia konania má podľa zákonodarcu predstavovať efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Sudca so znalosťou konkrétnej veci vie podľa zákonodarcu najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, preto je nóvum spočívajúce v zavedení inštitútu sudcovskej koncentrácie podľa neho plne odôvodnené a žiadúce. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Uvedená objektívna časová hranica má veľký význam pre moment viazanosti súdu. Za stavu, ak žalobcovia neoznačili žiadne relevantné dôkazy - prostriedky procesného útoku do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie na súde prvej inštancie skončilo, tak potom nesú zodpovednosť za výsledok konania.

29. V danom prípade odvolatelia poukazovali na znenie § 136 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo účinné ešte jeden mesiac po podaní žaloby s tým, že súd prvej inštancie mal toto ustanovenie aplikovať pri ustálení výšky škody, odvolací súd poukazuje na to, že v čase keď súd prvej inštancie rozhodoval takýto Občiansky súdny poriadok účinný nebol a zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku takáto povinnosť súdu neprináleží, preto táto námietka absolútne neobstojí.

30. V danom prípade je potrebné poukázať na to, že kľúčnou otázkou je v tomto spore otázka hranice medzi susediacimi pozemkami žalobcov a žalovaného a bez vyriešenia tejto otázky nemožno s úspechom sa domáhať ani náhrady škody. Za stavu ak žalobcovia v priebehu celého konania žiadnym spôsobom nepreukázali, že parcela, na ktorej pôvodne uložili zámkovú dlažbu je ich vlastníctvom, potom v konaní o náhradu škody úspešní byť nemohli.

31. V ostatnom je potrebné prisvedčiť súdu prvej inštancie, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, a to porušenie právnej povinnosti, existenciu škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie.

32. Ak by žalobcovia preukázali a uniesli tak svoje dôkazné bremeno, že žalovaný odstraňoval zámkovú dlažbu z pozemku žalobcov, bol by naplnený predpoklad vzniku zodpovednosti za náhradu škody v otázke protiprávneho konania a v takomto prípade by mohla byť žaloba v tomto smere dôvodná, avšak žalobcovia túto okolnosť nepreukázali.

33. Za stavu ak žalobcovia navyše nepreukázali, že majú vlastnícky vzťah k pozemku, na ktorej bola uložená zámková dlažba, potom je rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby správne a súdu prvej inštancie nemožno v tomto smere nič vyčítať. Odvolací súd zastáva názor, že ak nevlastník

(čo sa žalobcom nepodarilo preukázať, že sú vlastníkami sporného pozemku) zasiahne do vlastníckeho práva vlastníka tým, že bez predchádzajúceho súhlasu uloží na jeho pozemok zámkovú dlažbu, nemôže počítať so súdnou ochranou v prípade jej rozobratia - odstránenia.

34. So zreteľom na uvedené odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1, 2 so stotožnením sa s dôvodmi napadnutého rozsudku rozsudok ako vecne správny potvrdil.

35. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 CSP s poukazom na ust. § 255 CSP a vychádzajúc zo zásady úspešnosti upravenej v tomto ustanovení odvolací súd priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

36. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).